

készítése torlódást és késedelmet idéz elő az ügyforgalomban. Mindenesetre abból az álláspontból kifolyólag, hogy az ügyvéd az igazságszolgáltatás szerve és így a bíróságok munkáját minden a rendelkezésére álló eszközzel, meg kell könnyítenie, ezuton is felhívjuk a kartársak figyelmét arra, hogy lehetőség szerint e kiadmányokat csatolják.

Az is helyes intézkedés, hogy a kiadmányok csatolása esetén a külön munkáért magasabb költségek állapittassanak meg és ez a különbözet egyuttal arra fogja serkenteni az ügyvédek, hogy e kiadmányokat csatolják. A skála tételeiből azonban ugy látjuk, hogy tulajdonképpen díjleszállítás történt. A kiadmány csatolása esetén maradnak a régi díjtételek, ellenben ha ezek nincsenek csatolva, a díjskála kb. 25%-al leszállított. Ez igen sajnálatos, mert a budapesti ügyvédség válságos helyzetében minden díjleszállítás sok újabb kartársra teszi lehetetlenné a keresetétől való szűk megélhetést is. Helyesebb lett volna a kiadmányok csatolása esetén a díjskálát mérsékelten felemelni.

Sz —i.

Az erkölcsi színvakságról. Krayzell Miklós budapesti büntető törvényszéki tanácselnök a fenti cím alatt cikket írt egyik napilapunkba és ott példalódzás közben a következőket írja: „Erkölcsi színvakság az is, amikor közhivatalból ügyvédi pályára lépett egyének azt hiszik, hogy (ami most jön, az a cikkben ritkított betűkkel jelent meg) közhivatali pályájukon szerzett személyes öszszeköttetéseiket előző kartársaiknál ügyfeleik érdekében kamatoztathatják. A jogkereső közönség is teljesen ferdén látja a helyzetet, amikor azt hiszi az ily új csillagokról, hogy a jogsegély terén éppoly biztonsággal vezetnek el az igazsághoz, mint ama betlehem-i csillag.“

Ha mindnyájan tudjuk is, hogy nincs szabály kivétel nélkül és hogy nem egy olyan volt köztisztviselő működik ma az ügyvédség soraiban, akinek ügyködéséhez gáncs nem férhet: mégis, nyomdafestéken keresztül is, tapsra verődnek tényereink abból a tudatos vagy tudatalatti ösztönből, hogy a tapsok zaja ráterelje a figyelmet a leirt szavakra, hogy a taps visszhangja megöblösítse, újra ismételje a szavak erős zöngését. Nem tudjuk, hogy a cikk-író tanácselnök mekkora stilművész, de az emberlátásnak, az iróniának, az irnitudásnak nagyszerű kifejezője: a „közhivatalnokból ügyvédi pályára lépett egyén“ megjelölése. Az erkölcsi színvakság mindennapos esetei: a villamos-jegycsalás, a vendéglői fizetés, vagy annak elmaradása körüli csalások megemlítése mellett az önállótlan eldugottság szürkeségében jelent meg a fenti szószerint idézett pár mondat, de ez az eldugott néhány szó a maga lapidaritásával üt, vág, illuziókat rombol.

Hálásan regisztráljuk a kompetens helyről jövő megnyilatkozást, amellyel szemben egyetlen hálátlanságot engednénk meg magunknak. Azt írja a cikk, hogy a

jogkereső közönség azt hiszi az új csillagról, hogy éppoly biztonsággal vezet el az Igazsághoz, mint ama betlehemi csillag. Itt van egy kis korrigálni való. Itt-ott talán nem is az igazság elérése az áhitott cél, mert a jogkereső közönség sokszor nem a maga jogát keresi, hanem a neki kedvező döntést. Ez a kettő, sajnos, nem esik szükségszerűen egybe: az igazán erkölcsromboló ereje éppen a közönség azon tévhitének van, hogy az új csillagot — ráktérítőnek nézi, aki eltéríti a döntést a maga eszmei irányától: az Igazságtól. Ennek a hitnek létét, hamiságát, kártékonyosságát felismerni és hirdetni — ez a cikk érdeme és jelentősége.

R. S.

Jogirodalom.

Die Gesetzgebung gegen den unlauteren Wettbewerb.

Irták: *Dr. Artur Chr. Weissmann* wieni kereskedelmi törvénytudományi tanácselnök és *Dr. Alfréd Walden* wieni ügyvéd. Wien, 1927. A 272 oldalas könyv igen szerencsés ötvözete az elméleti tisztázás és gyakorlati szükség munkájának egyrészt, másrészt — a könyv alcíméhez hűen — az osztrák, német, magyar és csehszlovák jog párhuzamos bemutatásának. Különösen ezen utóbbi szempont teszi fontossá a könyvet, mert a tisztességtelen verseny materiája mindenkor a világjog marsallbotját hordozta tarsolyában. Ezzel kapcsolatban dicsérőleg kell megemlíteni a szerzők azon álláspontját, hogy a versenyjog területén a különböző államok törvényhozásai legalább a terminológiában igyekezzenek az egységesség megteremtésére. Világos, éles fogalmazása ugyancsak növeli a könyv használhatóságát és irodalmi értékét.

A részletkérdések közül csupán két témára utalok, ahol a szerzők álláspontja nem eléggé tisztázott. A könyv *Einzelfall u. Gruppenfall* cím alatt említi a tisztességtelen verseny azon két kategóriáját, hogy a cselekmény érintheti egy vállalat érdekeit, de érintheti egy csoport érdekeit is. Az elsőre példa a hírnévrontás, bitorlás, a másodikra a reklámszédelgés. Mégis kár ezt a két kategóriát jogilag is elkülöníteni, mert az elkülönítés helytelen következtetésekre csábít. Így egyebek között a könyv is „Einzelfall“ esetén csupán a közvetlen sértettnek ad *actoratust*, holott könnyűszerrel eshetik meg, hogy a közvetlenül sértett fél érdekeit a cselekmény kevésbé érinti, mint egyéb versenytársáért. (Lásd: Beck—Vámbéry: A tiszt. versenyről szóló törvény magyarázata, 42. l.) Viszont maguk a törvények sem rendezték el az itt szóbanforgó kérdést a kívánatos elgondoltsággal.

A másik kérdés egy speciális, a régi dualizmusból itt maradt osztrák-magyar probléma. Szerzők szerint a védjegynek a versenytörvénybe ütköző volta alapján, a törlési per — a kereskedelmi miniszter *iurisdiction*ójához tartozik (83. l.). Amennyire kivehető, a magyar bíróságok is ezen álláspontra hajlanak.